

**Ніхто нас тут не знає, і ми
нікого**

КУПИТИ

Нова книжка Катерини Калитко - дуже суцільна: всуціль верліброва історія, розказана на одному довгому подиху. Про кордони свого, які неодмінно впізнаєш і будеш готовий захищати - а вони захистять тебе самим цим упізнаванням. Про уміння жити з власними шрамами, про сирітство серед рідних, про металевий запах зброї вночі. Про повітря, в якому розчинений час. Про смак мови, яка опікає язика й піднебіння, коли різко ковтаєш її, справжню.

КАТЕРИНА КАЛИТКО

НІХТО

НАС

ТУТ

НЕ ЗНАЄ,

І МИ –

НІКОГО

ілюстрації ІЗДРИКА

MERIDIAN CZERNOWITZ

КАТЕРИНА КАЛИТКО

НІХТО

НАС

ТУТ

НЕ ЗНАЄ,

І МИ -

НІКОГО

MERIDIAN CZERNOWITZ
МІЖНАРОДНА ЛІТЕРАТУРНА
КОРПОРАЦІЯ

УДК 82-14

К 17

Калитко, Катерина

К 17

Ніхто нас тут не знає, і ми – нікого [Текст] : поезії / Катерина Калитко. – Чернівці : Меридіан Черновіц, 2019. – 96 с.

ISBN 978-966-97821-4-4

Нова книжка Катерини Калитко – дуже суцільна: всуціль верліброва історія, розказана на одному довгому подиху. Про кордони свого, які неодмінно впізнаєш і будеш готовий захищати – а вони захистять тебе самим цим упізнаванням. Про уміння жити з власними шрамами, про сирітство серед рідних, про металевий запах зброї вночі. Про повітря, в якому розчинений час. Про смак мови, яка опікає язика й піднебіння, коли різко ковтаєш її, справжню.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Меридіан Черновіц, 2019

© Катерина Калитко, 2019, *текст*

© Юрій Іздрик, 2019, *ілюстрації*

© Анна Стьопіна, 2019, *обкладинка*

ISBN 978-966-97821-4-4

Усі права застережено

Катерина Калитко

НІХТО НАС ТУТ НЕ ЗНАЄ,
І МИ – НІКОГО

Meridian Czernowitz
2019

* * *

Там співали народної.

Мова ламалась на згинах

і на зламах іскрила вугільно. У горлі дерло,
наче люди кликали того, хто уже не прийде,
хто не приходив ніколи досі.

І хотілося плакати й доєднатися,

щоб легені рвалися із грудей: двоє човнів – скажімо,

Ніжність і Туга – зсудомлені біля причалу,

а відпливти не можуть, припнуті до цього повітря колючого
за гортань і трахею.

Хотілося плакати і забратися геть,

поїхати, часу не гаючи, світ за очі, не вертатися,

і коли на кордоні спитають: «Що ви там везете?» –

розгорнути торбу з горою дзвінких уламків,

а що ж це розбилося – не змогти пояснити.

Витекли всі слова

у протяжну зимову пісню.

* * *

Загубивши ключі від світу, де всіх по двоє
або більше, сидить на порозі, чекає,
поки хтось повернеться:
із роботи, з ближнього бою, з короткої пам'яті,
з теплого вирію,
та нема нікого.
Ключ, пірнувши в сніги,
мріє, що на весну проросте залізницею.
Вечір буде холодний.
Кров у неї надто червона для цих чорноземів
і недостатньо блакитна, щоби до моря вивести,
і не настільки густа, щоб покликати
в землю обіцяну.
У великі історії входять люди,
виходять геть,
а у неї – надто строката, щоб стати
паспортом.

Жодна з єдностей, до яких так хотілося прирости,
не впускає, тверда і закрита,
глузує й пишається,
як, бува, пишається зелене яблуко в гіллі.
Зі старечим скреготом погойдується ковчег,
у льодах, чужі зітхання, шурхочучи,
розбігаються з нього попарно – лякливі тихі щурі.
Ще посидить тут – і забуде, який вона мала голос,
як берегла його: раптом настане час
розповісти свою історію без перекладу, без тлумачень,
просто так, як дихають люди, що довго бігли,
а тепер лежать у темряві поруч
і заспокоюються.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ